

Като видѣха, че сж вѣнъ отъ всѣка опасность, света Дева Мария каза тихичко на Тита: „Богъ да ти прости грѣховетѣ, да ти дава здраве и животъ и да те закриля. Вѣрвай, че това дете нѣма да забрави добрината ти. Кога да е, то ще те възнагради за гдето и ти сега запази живота му“. Това бѣ сжщиятъ разбойникъ, който следъ 33 години бѣ разпнатъ отдѣсно на Исуса, повѣрва въ него и чу утешителнитѣ думи на Господа: „Днесъ съ мене ще бждешъ въ рая“.

За да избѣгне страшния пекъ, светата челядь почиваше често подъ сѣнкитѣ на финиковитѣ палми, които тукъ-тамъ се срѣщатъ по пѣтя. Иосифъ заобикаляше уморителнитѣ камънаци, водѣше за юздата ослето, върху което седѣха Мария и Исусъ.

Пѣсѣчната безводна пустиня, която ни се струва, че е безкрайна, постепенно почва да се оживява. По пѣтя все по-често се срѣщатъ грамадни пирамиди и свинксове, гробници на египетски фараони, все по-често се синѣятъ въ блѣскавата синевина на небето разкошнитѣ върхове на стройнитѣ палми, които на мѣста образуватъ цѣли горички.

Палестиня остава вече много надалечъ. Тукъ нѣма страхъ, че Иродъ може да изпрати своитѣ войници да убиятъ божественото дете. Тѣ сж тукъ въ пълна безопасность.

Какъ живѣеше светата челядь

Измина оттогава доста време. Иосифъ узна, че Иродъ е умрѣлъ, напусна Египетъ и се засели въ хубавата галилейска страна, въ градеца Назаретъ, който броеше тогава 3—4 хиляди жители и се състоеше